

Géczi János

Vadnarancsok

Négy élettörténet-rekonstrukció

GÉCZI JÁNOS

VADNARANCSON

NÉGY ÉLETTÖRTÉNET-REKONSTRUKCIÓ

ATHENAEUM

© Gécz János, 2015

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1–235–5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Hevesi Judit

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Borító: Földi Andrea

Tördelés: 9s Műhely

Nyomdai kivitelezés: Wunderlich Production Kft.

ISBN 978-963-293-445-7

BERTA

Anyám

A mamám egy kis szabolcsi parasztcsaládban született, a tanyán éltek, ahol nagyon erkölcsös légkör volt. Az anyám anyja egyszer félrelépett egy arra járó muzsikus vándorcigánnyal, és abból lett anyám. Ciki volt, akkor még nem volt szokás a válás, és hogy a családi balhét elkerüljék, meg egyeztek, hogy nem jelentik be anyámat. Anyám megszületett, és állítólag csak olyan négyéves korában anyakönyvezték. Ezért nem lehetett pontosan tudni, hány éves. Anyám minden iratában más adat van, én sem tudom pontosan, hány éves volt az anyám. Azt tudom, hogy a születésnapján halt meg, de azt nem, hogy hányadikon.

Származásából nagyon nagy zűr lett, a család szégyellte, hogy fekete. Addig bulizott otthon, amíg elengedték Pestre. Utána érkezett egy levél, hogy soha többet nem mehet haza, és ne tekintse őket szüleinek. Tizenhét éves lehetett. Nyolc

testvéréből akkor már csak három élt. Vérmérgezésben, paralízisben haltak meg, az egyik fiú meg mellekkel született.

Anyám beiratkozott egy nővérképző iskolába, az érettségit is adott. Elkezdett dolgozni mint nővér, aztán felvették az egyetem pszichológiai szakára, ami akkor indult. Három vagy négy évet járhatott. Ott ismerkedett meg az apámmal. Anyám estire járt, de az apámmal különben is egy helyen dolgoztak. Apám praktizált. Anyámnak azt mondta, hagyja ott az egyetemet, mert elveszi feleségül. Ott is hagyta az egyetemet.

Az én születésem nem tiszta. Van egy olyan változat, hogy apám hamisított egy papírt, hogy a mamám elmebeteg, és magánzárkába tette, mert nem tudtak hol szeretkezni, és ott csináltak össze engem. Olyan változat is van, hogy anyám albérletébe járt ki az apám, aki nős volt. Pontosan nem lehet tudni. Kedves a fogantatásom. Amikor anyám megtudta, hogy terhes, nagyon megijedt, és ment az apámhoz, kérdezte, mi lesz? Apám ígérte, hogy elválik, és együtt fognak élni. Mikor az anyám a hatodik hónapban volt, apámból kitört a frász, hogy mégsem válik el; ezután volt a nagy pereskedés, egyik per a másik után, hol az apám nem ismerte el, hogy az ő gyereke vagyok, hol az anyám nem ismerte el az apámat apámnak. Apám állandóan vizsgálatokat követelt az apaság megállapítására. Egy antropológus elvégezte a vizsgálatokat, és egyértelművé vált, hogy az övé vagyok.

Minden élményem az anyámmal függ össze. Sokszor emlékszem vissza a logopédusomra, ahová ő vitt el, mert félt,

hogy selypíteni fogok. Tulajdonképpen nem is félt, csak meg akarta előzni, hogy selypítsek.

Anyám mesélte, hogy a bölcsiben beleejtettek a kádba, s ha nem lett volna benne víz, biztos kipurcanok. Másfél méter magasról ejtettek le. Ez is a dumám miatt volt, mert nem tudták, hogy beszélek. Csak anyámnak beszéltem, már nem egészen gügyögésszerűen. Voltam vagy hét-nyolc hónapos. A bölcsiben nem mondta el az anyám, gondolta, úgysem hiszik el. Pedig már nem szavakat mondtam, hanem majdnem egész mondatokat: próbálgattam a beszédet. Az egyik gondozónő a karjában vitt fürdetni, és a kád fölött állt velem, és azt kérdeztem tőle: „Ki vagy te”? A nő rettentően megijedt, hiszen testileg fejletlen voltam. Ülni, járni is későn tanultam meg. Szóval elejtett.

Az első három évről kevés emlékem van. Emlékszem a logopédus nénire, akihez nagyon szerettem járni, aztán emlékszem arra, hogy egyszer fejbe vágott egy zászló az óvodában. Azóta is félek zászlók alatt végigmenni, mert esetleg rám zuhan valamelyik. Nagy púp lett a fejemen, és annyira büszke voltam rá, hogy leszaladtam a házmesterhez, és mindenkinek mutogattam. Nem engedtem, hogy anyám bármit is csináljon velem. Aztán arra is emlékszem, hogy egyszer fejre estem. Vártunk a könyvtár előtt, mert anyám már akkor beíratott egy gyerekkönyvtárba. Rémlik, képeskönyvek meg játékok voltak ott, és oda jártunk hároméves koromtól. Ültünk a könyvtár előtt, és vártunk, majd egy beton szobortalapzaton játszottam. Becsuktam a

szememet, és mondtam anyámnak, hogy csukott szemmel is végig tudok menni. Anyám soha nem akadályozott meg a cselekedeteimben, ha elestem, akkor sem állított fel, inkább hagyta, hogy magam álljak fel. Anyám háromszor mondta, hogy le fogok esni, és hogy ő nem fog meg. Végül is leestem. Egyet még léptem is a levegőben. Mondta az anyám, hogy nyisd ki a szemed, mert mindjárt vége lesz, de nem nyúlt hozzám, csak mondta. Nem nyitottam ki a szemem, akkor is ilyen dacos voltam. Az volt a szerencsétlen benne, hogy megfordultam a levegőben, olyan magas volt a talapzat, és a tarkómra estem. Szépen felálltam, és anyám berohant velem az ORFI-ba, föl vitt az idegosztályra megnézetni. Még agyrázkódást sem kaptam.

Egyszer megettem egy kiló banánt. Mentünk egy nénihez. Mondta anyám, hogy vegyünk a barátnőjének egy kiló banánt. Én kezdetben utáltam a banánt, de egyszer egy kisfiú evett a közértben, és lecsíptem tőle egy kicsit, attól kezdve kedvenc gyümölcsöm lett. Vittem, és csipegettem belőle. Mondta anyám, hogy rosszul leszek, ne egyek annyit. Mire fölértünk, megettem az egészet, és elkezdtem jajongani, anynyira sokat ettem. Háromtól jártam óvodába. Ötől hatéves koromig a szanatórium óvodájába jártam, mert akkor beteg volt az anyám. Háromtól ötéves koromig Marival jártam együtt az óvodába. Arra emlékszem, hogy ő mindig fel-lökött, és meséket is adtunk elő, például a répamesét; én voltam az egér. Anyám mondta, én csináljam meg a füleket. Nagyon dühös voltam, és mondtam, hogy mindenkinek az

anyukája csinálja meg a ruháját, de anyám mondta, hogy ő nem csinálja meg a ruhát. Éjjel tizenkettőig készítettem az óriási nagy füleket, annyira belemerültem, és óriási sikerem volt. Mindenki kérdezte az anyámat, hogy én csináltam-e; persze, hát miért ne tudta volna megcsinálni, válaszolta anyám. Állati nagy siker volt, meg nagy taps. Egy kisfiú szerelmes volt belém, de aztán megutáltam, mert szeplősnek találtam. Anyám nem kíséretet az oviba, egyszer-kétszer eljött velem, de egyébként azt szerette, ha egyedül megyek. Egyszer az ajtóból fordultam vissza, hogy ne jöjjön értem, mert engem visszakísér a Balázs. Akkor bevallottam neki, hogy szerelmes vagyok Balázsba. Aztán meglesett bennünket. Az uzsonnát mindig megfeleztük, meg együtt loptunk cseresznyét. Fogtuk egymás kezét. Azért utáltam őt meg, mert én mindig szerettem játszani, és csináltam egy nagy várat, amit a Balázs szétrombolt. Otthon meg sírtam miattam. Anyám akkor nagyon komolyan figyelt, el nem nevette volna magát.

Volt egy nagyon jó történetem az óvodában. Én csak anynyit tudtam az apámról, hogy kopasz volt, és amikor el kellett mondani, hogy milyen a mamánk és a papánk szeme és a haja, akkor az apámra azt mondtam, hogy kopasz. Mondták, hogy de milyen színű volt a haja. Én meg azt válaszoltam, az ő haja az, hogy kopasz. Azt hittem, az egy külön hajszín.

Anyám nem nagyon beszéltetett, nem tartotta szerencsésnek, hogy ilyen korán beszélek, azt hitte, valamikor zavar lesz ebből. De később meg is mondta, hogy tudta, miért be-

szélek ilyen korán: mert nagyon jó a hallásom. Már egészen kicsi koromban zenét hallgattatott velem. Még felülni sem tudtam, mikor a fejemre tette a fülhallgatót, és tánczenére mozgatott. Meg zongorázásra.

Tizenegy évig voltunk albérletben, egy leválasztott kis szobában. Három hónapos koromban mentünk oda, de csak későbbi emlékeim vannak róla. Nagyon szar volt. A főbérlőnk közveszélyes örült, ma sem értem, hogy miért nem vitték el. Nem tudta elviselni, hogy én megszülettem, és kevesellte, amennyit fizettünk az albérletért. A pereskedés során megvizsgálták a lakbért is, és kiderült, hogy nagyon sokat kért tőlünk azért a helyért. Mert anyám leszázalékolt, gyerekét egyedül nevelő volt, és minimálisra csökkentették a fizethető díjat. Kötelezték a főbérlőt, hogy ennyit kell kérni. Hát ez elég ok volt arra, hogy engem mindig ki akarjon nyírni. Volt egy-két manővere. Mindig gyűlölt, és ahogy nagyobb lettem, egyre jobban utált.

Amikor anyám hatéves koromban elvitt a gyermekkórusba, mert nagyon jó hallásom volt, és nagyon jól énekeltem, akkor felvettek, és mindenki azt mondta, hogy zongorázzak, mert olyan nagy a kezem. De az albérletbe nem lehetett berakni zongorát. Akkor a vezető bácsi azt találta ki, hogy csellózzak. De a főbérlő azt sem engedte, hogy csellón gyakoroljak. A másik meg az volt, hogy a cselló hatszáz forint volt havonta. Úgy mentem iskolába, hogy sohasem gyakoroltam. Másfél év múlva abba is hagytam a csellózást, pe-

dig nagyon szerettem, és biztos, hogy tehetséges is voltam. Imádtam azt a dolgot.

A főbérő egyszer, még csecsemő voltam, beakasztott a szekrénybe. Anyám elment valahová vásárolni. Mire hazajött, nem talált sehol. Nyöszörgés szűrődött ki a szekrényből, kinyitotta, és ott voltam, egy fürdőköpenyre felakasztva. A véletlen folytán nem fulladtam meg. Részben azért, mert a kötél valahogy az államra csúszott, és a pólya hátul felakadt egy kabátgombra. Másrészt azért, mert a súlyom nem volt olyan nagy, hogy lehúzott volna. Talán öt percet voltam ott, mert ha akkor akaszt fel, amikor az anyám elmegy, biztos, hogy megfulladok.

Állandóan szemetet rakott a kajámba. Anyám főzte nekem az ételt, és amíg félrefordult, vagy elment, a főbérő beleköpött a pürebe, vagy beleszórt valamit. Egyszer már nagyban ettem, amikor anyám észrevette, hogy csikk is van az ételben. Egyszer valami gyógyszert szórt a kajámba, attól kezdve anyám mindig kóstolgatta az ételt.

Amikor az a ruhafogasos dolog történt, akkor feljelentette, de megállapították, hogy nem büntethető, lévén elmebeteg. Akkor el is vitték pár hónapra egy elmeógyógyintézetbe, de aztán hazajött.

Érdekes, hogy meg szerettem volna ölni a házinénit, és sok kísérletem is volt rá. Az egyik az volt, hogy a vécében felszereltem egy hurkot. Úgy képzeltem, ha a vécében lévő lámpára drótot kötözök fel, kicsavarom a lámpát, és

beszappanozom a küszöböt, akkor, ha bejön az asszony, elcsúszik a küszöbön, és estében felakasztja magát. Sajnos, rosszul sült el az egész, mert a főbérő nappal ment be. Ha éjszakára csinálom, akkor biztosan meghalt volna. Kurvára összevert. Az ilyen gyilkolási szándékaim mindig akkor jöttek elő, amikor az anyám kórházban volt, és én nagyon egyedül voltam.

Kést is dobtam rá. Úgy képzeltem, hogy jön fölfelé a lépcsőházban, és kilép a függőfolyosóra, én a fölötte lévő függőfolyosón vagyok, és egy baromi nagy konyhakést ejtek rá. Ha ráesik a fejére, belyukasztja.

Anyámnak fél tüdeje volt, és ha bármilyen kicsit megfázott, tüdőgyulladást kapott. Sípólva vette a levegőt, gyógyszerzte magát, sprayket használt a tüdejére. Később aztán teljesen összezavarodott a vérképe is. Ilyenkor nagyon legyengült, és Oxikodont szedett, erős gyógyszert, mert alig tudott levegőt venni. És amikor nagyon beteg volt, bement a kórházba. Ha ki tudták kezelni otthon Tetránnal meg injekciókkal, akkor nem ment be, de ha rettentően legyengült, akkor nem volt más választása, be kellett vitetni magát. Sok baja volt. Minden télen beteg volt, nagyon kicsinálta magát.

A lakásban öten laktunk. Ott volt a főbérő, annak a szobájából leválasztott sarokban laktunk mi, a másik kettőtől elválasztott bennünket a konyha, velük alig érintkeztünk. Ott egy öregasszony lakott, Gida néninek hívták, és egy kurva. Egyszer, amikor azt hitte, hogy már alszom, átjött az anyámhoz. Én még akkor nem is tudtam, hogy kurva,

meg hogy mi az, hogy kurva. Azt láttam, hogy mindig más hapsival jár fel, de ez nem jelentett nekem problémát. Szóval átjött anyámhoz, akivel nem volt különösebben jóban, és azt mondta, hogy „Te Berta, van egy ötletem. Most véletlenül két barátom jön hozzám, és lenne pénz, meg van pia. Gyere át kicsit szórakozni, a gyerek úgyis alszik, és lesz pénzed is.” Akkor nem bírtam tovább, felültem az ágyon, és nem engedtem el az anyámat, mert féltem. Akkor beszéltük meg az anyámmal azt, hogy mi is az a kurva.

Életemben az első szeretkezést úgy néztem végig, hogy a szekrény alatt voltam, és a főbérő asszonyt lestem meg. Olyan ötvenéves lehetett, és a bátyjával szeretkezett. A szelünk mögött be tudtam mászni az egyik szekrénye alá, és láttam, hogy miket csinál magában. Először azt hittem, hogy a szememmel meg tudom ölni, azért maradtam ott. Később éjjelekig néztem. Ha nem is halt meg, de ilyenkor rettentően nyugtalan lett. Mindig felugrott, meg mászkált a lakásban. Akkor is ezt akartam. Bemásztam a szekrény alá. Láttam, hogy ott ül a bátyja, és kint van neki a farka is meg a töke is, és a nő azt simogatja. Állati hányingerem lett, de azért továbbra is néztem. Végül is megnéztem az egész szeretkezést. Borzasztó volt az egész. Azt hittem, hogy a férfi meg akarja ölni az asszonyt, és drukoltam neki. A nő jól leszívta meg itta, aztán halkán dumáltak, hogy mi ne halljuk, aztán elkezdtek szeretkezni. Akkor azt hittem, hogy verekednek. Kurvára örültem, pláne mikor nyögdécselt, hiszen azt hittem, már alig él. Baromi boldog voltam. Amikor felült,

nem értettem semmit. Teljesen összeomlott velem akkor a világ. Elsős voltam akkor. Visszamasztam az ágyba, amire az anyám felébredt. Elmondtam neki, mit láttam, anyám persze nem szerette, ha leskelődöm; ezen anyám elkezdett nevetni. Akkor világosított föl. Mikor megtudtam azt, hogy hová, mit kell betenni, olyan lázba jöttem, hogy állandóan csak ez foglalkoztatott.

A második szexuális élményem se volt kevésbé szörnyű. Anyám kilencszáz forint nyugdíjat kapott, és hatszáz forint gyerektartást, az ezerötszáz forint. Abból lement háromszáz forint az albérletre, az ezerkétszázból hatszáz a csellóra kellett, szóval hatszáz forintból nem tudunk ketten megélni. Már mindenünket eladtuk, meg játékokat csináltunk, és árultuk a Marcibányi téren, meg mindenfélét műveltünk, hogy legyen pénz. Szenet hordtam, takarítani jártunk, míg anyám bírta, de ha ő beteg lett, akkor én loptam. Be kellett volna fizetni a csellót. Egyszer egy magányos orvossal közösen elmentünk vacsorázni. Onkológus volt, vagy az egyetememen, vagy a szanatóriumban ismerhette meg az anyám. Elmentünk egy vendéglőbe. Kocsival volt, és én nagyon álmos lettem. Kivittek a kocsiba aludni, és kérdezte az anyám, hogy ott hagyhatna-e vagy sem. Visszamentek, négy óráig voltak ott. Reggel az ágyamban ébredtem fel, és az anyám baromi nyúzott volt. Nem aludt egész éjjel, ott cigarettázott mellettem. Mondta, a pasi észrevette, milyen szarul állunk anyagilag, és hogy ez nagyon rendes pasi, de csak úgy ad kétezer forintot, ha anyám lefekszik vele, mert már régen

szerelmes bele. Azt mondta az anyám, hogy döntsem el, mit csináljon. Én nagyon akartam csellózni. Akkor mondtam, hogy vele akarok lenni, mert félek, hogy az orvos megöli. Bemásztam a szenesládába. Nagyon szerettem azt a ládát, sokat olvastam benne. Beültem, ő rám rakta a tetejét, meg minden cuccot. A ládán nagy rések voltak, és mindent láthattam. Borzasztó volt. Állandóan azt hittem, hogy megöli anyámat, és nem értettem, hogy miért vetkőznek le, és csinálnak úgy, mint az állatok. Ott gyűlöltem meg a szeretkezést. Az orvos nem vett észre semmit, annyira el volt foglalva magával. Utána elment, anyám kiszedett, teljesen megmerevedtem a bögéstől, és úgy bögtünk együtt, mint még soha.

A saját szexuális életem se kezdődött fényesebben. Tizenkét éves koromban, már az intézetben voltam, amikor megerőszkoltak. Február huszonnyolcadikán. Egy farsangi mulatságon, amin ott volt az intézet, és egy nevelőotthonnak a félzárt részlege, meg egy klub, hátrányos helyzetű fiatalok klubja, szóval olyanoké, akik a börtönből jöttek ki. Ez a három társaság rendezett egy közös farsangi bulit. Nagy tánc volt, meg minden, már hajnalodott, viszonylag kevesebben voltak, főleg srácok, lány alig. Olyan buli volt, hogy rendőrséggel kellett bezáratni. Egypáran voltunk, akiket, nem tudom mi alapján, kiszemeltek, és hármónkat erőszkoltak meg. A másik kettő tizenhárom éves volt. Őket a táncparketten, benn a sűrűjében, a zene elfedte a hangokat. Én csak azt láttam, hogy a földön vannak, megijedtem, és szólni akartam a nevelőknek, és rohantam kifelé. Többször